

stillinger paa Portrætter af private og offentlige Personer.

Hun erhvervede sig nu Midler til paa egen Bekostning at rejse til Paris, som længe havde været hendes Ønskers Maal. Her malede hun nogle Maaneder hos *Ange Tissier*, for at paavirkedes af fransk Kolorit. Hun var i dette Atelier sammen med sin Landsmandinde, Frk. *Christiane Schreiber*, og flere svenske Malerinder, og hun nød det oplivende kunstneriske Kammeratskab, der var velgørende efter den isolerede Stilling i Kristiania, hvor Kunst og Kunstnere endnu ikke havde fæstet Bo. Senere tog hun eget Atelier og udførte en bibelsk Komposition: »Moses, som beder om Sejren, understøttet af Aron og Hur«. *Amalia Lindegren*, hvis Bekendtskab hun gjorde i Paris, opmuntrede hende til at udføre dette Arbejde.

Aasta H. ilede med Udførelsen heraf for at vende hjem til sin Faders Jubilæum, som indtraf samme Aar. Hun malede levende Model med dobbelte Séancer om Dagen. Overanstrengt var hun i Forvejen af mange Aars uafsluttelig Virksomhed med Kul, Kridt, Blyant og Pensler. Hun vendte tilbage til Hjemmet, November 1856, med en nervøs Svækkelse, som varede ti—tolv Aar. Penslerne maatte nu hvile; det vedholdende Arbejde, som Oljemaleriet udfordrer, taalte hun ikke mer.

Hun kastede sig nu over Maalsagen. *Ivar Aasen* vilde sammenarbejde Bygdemaalene og rejse et norsk Normalsprog. Denne Opgaves Storhed overraskede hende og tiltalte hende. Hun blev *Ivar Aasens* Discipel paa egen Haand.

1862 udgav hun »Skrift og Umskrift.« Den fik en hædrende Omtale i det norske *Morgenbladet* af Provst *M. B. Landstad*. Hun var meget begejstret for det norske Maal; det skar hende i Hjertet, at de stærke Former og de prægtige Tvetyd saa ganske var fortrængte fra Skriftsproget. Hun leverede nogle Bidrag i »Dølen« og i »Ferdamannen«.

Hun var dog nu begyndt at male igen og udførte en Del Bestillinger til Kunstforeningen i Kristiania og, under et senere Ophold i Paris, et større Billede med bibelsk Motiv, »Jael, som dræber Sisera.«

Nu er Aasta Hansteen vendt tilbage efter ni Aars Ophold i de Forenede Stater, for at stille sig mellem Kvindesagens Forkæmperinder, som nu har en Forening og et Organ at støtte sig til. Hun vil genoptage Arbejdet for Aandsfriheden i Fødelandet. Det stærkt bevægede Liv i Amerika er styrkende og lærerigt. Siden 1885 har hun udelukkende været optaget af at studere og skrive. Det første Æmne for hendes Fremstilling var et, som i særlig Grad altid har været hende interessant: *Den franske Revolution; det franske Folk*. Dette var det første Fore-

drag, hun holdt i Kristiania efter Tilbagekomsten til Fødelandet.

Københavns Syersker.

I Kv. Fremskridtsforening afholdtes der den 4. November et talrigt besøgt Møde i Anledning af Syerskernes Organisation. Efter at der var foretaget Valg af en Dirigent, indledede Fru *Johanne Meyer* Mødet med et interessant Foredrag om Spørgsmaalet: *Hvad kan Syerskerne selv gøre for at forbedre deres Kaar*, omtrent saalydende:

Intet virker saa sløvende og nedbrydende paa Mennesket, som naar den Tanke gaar ind i Bevidstheden: *der er ikke mere at gøre, man maa finde sig i sin Skæbne* o. s. v. Denne Haabløshedens og Modløshedens Aand kan faa Magt over Mennesker, naar Nøden i det daglige Liv bliver saa stor, at Legemet maa savne den nødvendige Forplejning; som Legemet synker fra Sundhed til Slaphed, saaledes sniger Modløsheden sig ind, og man finder sig i sin Skæbne, *der er ikke mere at gøre*.

Og dog siger Folk, som vil trøste, at Menneskene skal være nøjsomme, se hen til dem, der har det værre og glæde sig ved det; saa uforstandig og ukærlig kan Folk tale, men jeg siger, det er større Kærlighed, naar man kan gøre det indlysende for Folk, *at de ikke skal finde sig i deres Skæbne, men blive saa modige, at de vil forandre deres Forhold*.

Der er to Slags Syersker, den ene er dem, der syr kun for at have et Bierhverv, og den anden Slags er dem, som alene skal leve deraf, og som maaske ogsaa har en Familie at forsørge.

De sidste er sikkert dem, som er sunken saa dybt ned, at de ofte har sagt, *der er ikke mere at gøre*. — Mange Gange har de følt Vanskeligheden ved at faa Arbejdet, og naar de endelig har faaet det, maa de finde sig i hvad som helst Løn, der bydes dem, fordi de ikke tør lade de smaa Børn i Hjemmet lide eller mangle mere, end de allerede gør; det fattige Bohave og Klæderne er bleven tyndere, man er flyttet fra den ene Beboelse til den anden, fordi Huslejen var for dyr. Fedtebrød og Kaffe blev alt, hvad man kunde byde de smaa Munde, ja, det er maaske endog gaaet saa vidt, hvis den unge Kvinde har været køn, at hun har ladet sig friste til at sælge sig selv for Penge. Fra dem kommer ikke Reformer, thi de har for lang Tid siden sagt sig selv, *her er intet at gøre*. Men den første Slags, dem, der har Syning som Bierhverv, det er dem, hos hvem Ansvarsfølelsen maa komme op.

De unge Piger, som er fra et godt Hjem, som faa deres Kost fra Forældrene og faa Lov at bruge de Penge, de tjene, til at klæde sig for, de kan taale at faa en lille Løn for Arbejdet, og Arbejdskøberen vil endogsaa helst have dem, idet de velklædte og mere heldigstillede Arbejdere er fornejligere at have med at gøre; de fattige og nødlidende Syersker, med det kummerfulde Ansigt og de fattige Klæder, møder dem derimod som en stille Anklage.